

РЕЙМЪНД ЧАНДЛЪР АНГЛИЙСКО ЛЯТО

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

*Погреби ме, където са погребани
отстъпващите войници —
под умиращата звезда.*

Готически любовен
разказ.

1

Случи се в една от онези стари, стари провинциални къщи, смятани за живописни, където англичаните ходят за събота и неделя или за по месец през лятото, когато не могат да си позволят да идат в Алпите, Венеция, Сицилия, Гърция или на Ривиерата, или нямат желание да гледат своя ужасен сив океан.

А през зимата кой ли живее в тези къщи? Кой пък би бърхтил целия дълъг, ужасно мокър и пуст път, за да разбере това? Навярно някоя тиха стара женица с розови бузи, гушнала две бутилки с гореща вода в леглото, без никакви грижи, без дори да мисли за смъртта.

Сега обаче беше лято и семейство Крандол бяха отишли там за месец, а аз — като гост — за неопределените „няколко“ дни. Самият Едуард Крандол ме беше поканил и аз бях приел, отчасти за да съм до нея, отчасти защото поканата му бе нещо като обида, а аз харесвам обидите, отправени от някои хора.

Не вярвам да се е надявал да ме хване в леглото с жена му. Не вярвам да го е интересувало. Беше прекалено зает да се занимава с керемидите на покрива, със стените на оборите или да се излежава в сянката на купа сено. И без това не би удостоил с внимание нито един от двамата ни.

Нямаше начин да ни хване в леглото, защото никога не бях спал с нея — нито веднъж през трите години, откакто ги познавах. Проявих странна, много наивна, изключително крехка деликатност. Мислех, че би било прекалено коравосърдечно да направя тази крачка, докато тя продължаваше да го търпи абсолютно безропотно. Вероятно сгреших. Сигурно сгреших. Тя беше много хубава.

Къщата беше малка, съвсем в края на селото, наречено Бъдънам, но въпреки естественото ѝ уединение около нея се издигаха ненужните зидове, с които са оградени някои английски градини, да не би някой да зърне цветята в компрометиращи пози. Англичаните обичат да наричат онази част от градината, която е зад къщата и най-близо до нея „клоуз“. Там през лятото ухаеше почти непоносимо на английски

цветя. На слънчевата страна растяха прасковени дръвчета в стройни редици. До тях върху твърда, затревена площадка бяха наредени груби столове и маса за чай, в случай че е достатъчно топло, за да сервират чая навън. Докато бях там, един път не се случи да е достатъчно топло.

Пред къщата имаше друга градина, отново оградена със зидове — миришеше на рози и резеди, над които жужаха безброй раирани мъхести пчели. Имаше пътека, жив плет, ограда и порта. Това бе навън. Навън всичко ми харесваше. Вътре имаше едно нещо, което ненавиждах — стълбите. Бяха сякаш плод на мисълта на зъл гений с ледено като смъртта сърце, впрегнал своята изобретателност, за да открие най-неправилния начин за изграждането им, все едно бяха проектирани така, че шест месеца след сватбата жена ви да падне по тях и да си счупи врата — една от неочакваните трагедии, над които хората тайно се наслаждават, облизвайки сълзите от устните си.

Не ми пречеше дори това, че в къщата имаше само една баня, и то без душ. След десет години редовни и продължителни пребивавания в Англия знаех, че малко къщи, дори и богаташките, имаха само по една баня. Свикваш и да те будят сутрин с дискретно почукване на вратата, да влизат, без да си ги поканил, рязко да ти дърпат завесите от прозорците и после да ти трополят, внасяйки странен меден съд, пълен с гореща вода, поставен в широко плитко корито, в което можеш само да седнеш, и то ако мокрите ти крака останат отвън, опрени на пода. Тази традиция вече е демоде, но все още съществува тук-там.

Това както и да е, но не и стълбите. Първо най-горе имаше някаква много неясна полуизвивка, при това оставена в най-тъмната част, последвана от абсолютно ненужно полустъпало, поставено под възможно най-лошия ъгъл. Винаги се спъвах в него. После в правата горна част, преди полуизвивката, минаваше централната колона на витата стълба, която подпираше перилата. Тази колона от твърдо, грубо дърво, наподобяващо стоманен трегер с размерите на доста пораснал дъб, била изработена (според легендата) от мачта на испански галеон, който една много английска буря изхвърлила на един много английски бряг. След обичайните няколко столетия част от мачтата стигнала до Бъдънам и се превърнала в централна колона на вита стълба.

И още нещо — двете стоманени гравюри. Висяха под абсурден ъгъл на стената точно над правата част на стълбите — а стълбището и

без това беше тясно. Бяха закачени една до друга — рамките им монументални, каквито именно стоманените гравюри обичаха навремето. Ъгълът на рамката спокойно можеше да ти сцеди черепа като брадва. Наричаха се „Елен пие вода“ и „Елен в беда“. На мен ми изглеждаха съвсем еднакви, с изключение положението на еленската глава. Но всъщност така и не ги разгледах. Само пролазвах покрай тях. Единственото място, откъдето наистина бе възможно да се видят добре, беше коридорът към кухнята и помещението за миене на съдове. Оттам, ако изобщо имате работа наоколо и ако харесвате стоманени гравюри по картини на сър Ландсиър, погледнете през перилата нагоре и им се насладите. Сигурно е доста забавно, но не и за мен.

В онзи конкретен следобед слязох по въпросните стълби, както обикновено с препъване и приплъзване, полюлявах бастуна си от черешово дърво енергично като същински англичанин (естествено, запрехих го между перилата на стълбите) и вдъхвах едва доловимата кисела миризма на замазка, която се просмукваше през тапетите.

Къщата беше необичайно тиха. Липсваше ми дрезгавото монотонно тананикане на старата Беси в кухнята. Старата Беси вървеше с къщата и на вид сякаш бе дошла на брега заедно с мачтата от онзи испански галеон, след като вълните са я блъскали в множество скали.

Надникнах в гостната — нямаше никой, затова минах през френските врати и излязох в задната градина. Милисънт беше там, седнала в градински стол. Просто си седеше. Май трябва да я опиша и сигурно ще се престарая като с другите описания.

Тя беше типична англичанка, предполагам, но по-крехка. Със своята деликатност и изящество ми напомняше особено красива порцеланова фигурка. Беше висока — всъщност доста висока — и под един или друг ъгъл чертите ѝ навярно са изглеждали малко остри. Аз обаче никога не съм го забелязвал. А най-силно впечатление ми правеха плавните ѝ движения, безкрайно леки и грациозни като приказка. Косата ѝ беше светлоруса, съвсем светла, златиста, толкова фина, че никога не се забелязваха отделни кичури. Коса на принцеса, затворена в самотна мрачна кула. Коса, която старата дойка реши часове наред на светлината на свещи наред огромна тъмна стая — държи я нежно в уморените си ръце, докато принцесата седи пред

лъскаво сребърно огледало, полузаспала и от време на време хвърля поглед към лъскавия метал, но не за да види себе си. Има мечти за това огледало. Такава беше косата на Милисънт Крандол. Докосвал съм я само веднъж, но беше късно, твърде късно.

Имаше и красиви ръце — те сякаш го знаеха, а тя — не. Винаги намираха най-подходящата поза, за да го покажат — и в най-безжизнената, и в най-грациозната извивка, подпрени на мраморната лавица над камината, с отпусната китка или когато краят на някой ужасно дълъг ръкав падне по вдигнатата ръка и извивката, която ти позволи да зърнеш, си остане все така красива и впечатляваща. А когато следобед сервираше чая, ръцете ѝ се движеха елегантно, красиво, незабелязано над сребърните съдове. Това ставаше в Лондон, най-вече в дългата сива гостна на горния етаж, когато навън ту вали, ту спира и светлината е с цвят на дъжд, а картините на стената, в каквито и цветове да бяха, все изглеждаха сиви. Дори да бяха на Ван Гог, пак бяха сиви. Но косата ѝ не беше сива.

Днес обаче само я погледнах, размахвах бастуна и казах:

— Май няма смисъл да те питам дали искаш да се разходиш с мен до езерото и да те повозя с лодка, а?

Тя пусна полуусмивка. И полуусмивката ѝ означаваше „не“.

— Къде е Едуард? Голф ли играе?

Същата полуусмивка, но сега в нея имаше присмех.

— Нещо свързано със зайци днес, с някакъв пазач на дивеч, с когото се запознал в селската кръчма. Пазач на дивеч май беше. Щели да се събират на някаква полянка в гората, около някакъв развъдник на зайци и щели да пуснат ловните кучета в заешките дупки, за да накарат зайците да излязат.

— Знам — казах аз. — И после ще им пият кръвта.

— Това трябваше да е моя реплика, но ти никога не ме оставяш да завърша. Хайде бягай сега и не закъснявай много за чая.

— Сигурно е забавно да седиш и просто да чакаш да дойде времето за чая — предположих аз. — На топло местенце, в красива градина, пчелите жужат около теб, не много близо, а прасковените дръвчета пръскат аромата си във въздуха. Да чакаш времето за чая... все едно е революция.

Тя само ме изгледа със светлосините си английски очи. Не изморени, но гледали прекалено дълго едни и същи неща.

— Революция? Какво, за Бога, значи това?

— Не знам — признах си честно. — Просто реших, че ще прозвучи добре като реплика. Довиждане.

Англичаните винаги са смятали американците за малко тъпи.

Отидох до езерото много бързо. Не беше кой знае какво езеро, не можеше да се мери с американските, но в него имаше множество островчета, които създаваха чудесни гледки и измамна перспектива, птици се спускаха над водната повърхност, тракаха с клюнове или просто си седяха сред тръстиките и високомерно се оглеждаха. На места току до самата сива вода на езерото се спускаха диви гори. Там нямаше водни птици. Нечия напукана и въпреки това суха отвътре стара лодка бе вързана за пън с късо въже, втвърдило се от годините и боя по него. Излизах с тази лодка да гребя около островчетата. На тях нямаше живо същество, но все пак растяха разни неща и понякога виждах старче с мотика, което вдигаше ръка да засенчи очите си и се визираше в мен. Извиквах учтиво някакъв полуанглийски поздрав. Той никога не отговаряше — твърде стар, твърде глух и явно с твърде малко сили, за да ги пилее ненужно.

В онзи ден се изморих повече от обикновено. Старата лодка ми се струваше неповратлива като хамбар, затънал сред разлелите се води на Мисисипи. Греблата винаги ми се бяха стрували възкъсички, но сега сякаш бяха още по-къси. Бавно загребах обратно, загледан в сноповете жълта светлина, които галеха плажовете, далеч пред мен, в друг свят. Над водата застудя.

Издърпах лодката доста високо, за да я вържа за пъна, изправих се и засмуках пръст — ожулих го, като връзвах възела.

Не бях я чул изобщо — нито нея, нито големия ѝ черен кон, дори дрънкането на халките в краищата на мундщука в устата му. Миналогодишната шума там сигурно е била много мека или пък конете ѝ бяха вълшебни. Когато се изправих и се обърнах, тя беше на не повече от два метра от мен.

Носеше черен костюм за езда, бяло ловджийско шалче на врата, а конят, който беше възседнала, изглеждаше доста проклет. Жребец. Тя се усмихна — чернокоса, млада, но не девойка. Никога не я бях виждал преди. Беше ужасно красива.

— Обичате да гребете? — запита тя по безцеремонния английски начин, който нямаше нищо общо с обичайната непринуденост. Гласът

й ми напомни песента на дрозд, американския дрозд.

Черният жребец ме изгледа с червените си очи и тихо разри шумата с копито, после застана неподвижен като скала, потрепвайки с едното ухо.

— Мразя да гребя — уточних аз. — Само блъскане и мазоли. После три мили пеша до вкъщи.

— Тогава защо го правите? Аз никога не правя неща, които не харесвам. — Докосна врата на жребеца с ръкавицата си — черна като козината му.

Свих рамене.

— Сигурно все пак ми харесва по някакъв начин. Раздвижва те. Успокоява нервите. Възбужда апетита. Не мога да измисля никакви помни причини.

— А би трябвало да можете — заяви тя. — Нали сте американец.

— Американец ли съм?

— Разбира се. Наблюдавах ви как гребете. С такава сила. Още тогава разбрах. Акцентът също ви издава.

Навярно съм гледал лицето и с жадни очи, но тя май нямаше нищо против.

— Отседнал сте при едни хора с фамилия Крандол, в Бъдънам, нали, господин Американец? Ключките доста бързо се разпространяват в провинцията. Аз съм лейди Лейкънам, от Лейквю.

Сигурно лицето ми се бе сковало за миг. Сякаш бях произнесъл: „О, значи вие сте онази жена.“

Забеляза, смея да твърдя. Почти всичко забелязваше. Може би дори всичко. Но в бездънните й черни очи не се появи ни най-малка сянка.

— Онази прекрасна сграда от епохата на Тюдорите — виждал съм я вече... отдалече.

— Вижте я отблизо, ако искате да се шокирате — предложи тя. — Опитайте моя чай. Името, ако обичате?

— Парингдън. Джон Парингдън.

— Джон е хубаво, силно име. Малко скучничко. Ще трябва да се примиря с него през кратките мигове на запознанството ни. Хвани се за стремето на Ромео, Джон — за кожения ремък, лекичко.

Жребецът се поразмърда, като докоснах кожената лента, но тя му загука и той бавно тръгна по леко нанагорнище към дома, наострил

уши. Дори когато внезапно прелетя птица над горската поляна и се спусна ниско под дърветата, само ушите му потрепнаха.

— Добре е възпитан — похвалих го аз.

Тя вдигна черните си вежди.

— Ромео ли? Зависи. Срещаме какви ли не хора, нали така, Ромео? И демонстрираме различни маниери. — Лейди Лейкънам леко размаха късия камшик. — Но това не те тревожи, нали?

— Не знам — вдигнах рамене. — Може и да ме тревожи.

Тя се засмя. По-късно установих, че много рядко се смее.

Държах кожения ремък на стремето на сантиметри над глезена ѝ. Исках да докосна крака ѝ. Не знам защо; стори ми се, че тя иска да докосна крака ѝ. Защо ли? И това не знаех.

— О, и вие имате добри маниери — подметна тя.

— Личи си.

— Не съм съвсем сигурен — признах си. — Те са бързи като лястовица и бавни като вол, но винаги в неподходящия момент.

Камшикът плесна във въздуха мързеливо — не срещу мен, не и срещу черния жребец, който явно не очакваше да го шибат с камшик.

— Вие май флиртувате с мен.

— Май да.

Жребецът беше виновен. Внезапно спря. Ръката ми се плъзна надолу и докосна глезена ѝ. Така и си остана.

Не забелязах да беше мръднала и нямах ни най-малка представа как беше спряла коня. А той сега стоеше като бронзова отливка.

Тя бавно-бавно погледна надолу към ръката на глезена ѝ.

— Нарочно ли беше? — попита.

— Съвсем.

— Поне имаш смелостта да си признаеш — гласът ѝ бе далечен като горско ехо. Толкова далечен. Разтреперих се като лист.

Тя се наведе бавно, докато главата ѝ почти се изравни с моята. Жребецът не помръдна и мускулче в огромното си тяло.

— Бих могла да направя три неща — заяви тя. — Познай ги.

— Лесна работа. Да продължиш ездата, да използваш камшика срещу мен или просто да се засмееш.

— Сгреших — каза тя с неочаквано напрежение в гласа. — Четири неща.

— Дай ми устните си — казах аз.

2

Имението се появи неочаквано в края на склона, спускащ се от просторна кръгла поляна, където се предполагаше, че някога е бил римски лагер. Долу в низината се виждаше Лейквю, откъдето (типично по английски) изобщо нямаше изглед към езерото.

Бе изключително занемарено — нещо, което не се среща в Англия — джунгла от оплетени лози, пусти, обрасли с високи плевели пространства — някогашните тревни площи. Беше срамно дори да се гледа запустялата градина. На терена за боулинг от епохата на кралица Елизабет бе пораснала трева до коленете. Самата къща бе построена с потъмнели от времето червени тухли в традиционна за Елизабетинската епоха форма, издадени навън прозорци, с тежки метални решетки отпред, зад които дремеха тлъсти паяци, излегнали се като епископи в паяжините, нашарили стъклата, и сънливо зяпаха от същите тези прозорци, от които някога франтове с хищнически лица, облечени с жакети с цепка, гледали към Англия, недоволни, в дните на своята ярост, от нейния манастирски чар.

Появиха се и конюшните — покрити с мъх, запуснати. От потънал в сянка бокс излезе гном, облечен в бричове за езда, с дълги ръце и огромен нос, и хвана жребеца.

Тя скочи върху плочника и тръгна, без да продума.

— Не е плод на немарливо отношение — обясни, когато се отдалечихме достатъчно от гнома, за да не ни чува. — А просто убийство. Обичах това място и той го знаеше.

— Съпругът ти ли? — стиснах леко устни, едната влезе под другата — мразех го.

— Да влезем през предния вход, за да се насладиш на прекрасното парадно стълбище. Там той просто надмина себе си. Отдели му специално внимание.

Пред голямата къща имаше широко пространство, оградено от алея за коли. Около него растяха стари дъбове. Тревата тук беше по-зле от другаде, защото беше лошо окосена и изглеждаше пожълтяла.

Дъбовете хвърляха дълги сенки, които коварно се прокрадваха през съсипаната тревна площ, тихи, тъмни, опипващи — сенки на омразата. Уж сенки, но повече от такива, както сянката на слънчевия часовник не е просто сянка, а нещо повече.

На далечния дразнешъ призив на звънеца се отзова стара вещица — лика-прилика на гнома от конюшната. Старицата беше от англичаните, които сякаш не бяха в състояние просто да влязат в някоя къща, а трябваше да бъдат допуснати вътре. Тя измърмори под носа си на неясен диалект нещо, което приличаше на ругатня.

Прекрачихме прага и моята домакиня отново вдигна камшика нагоре като показалка.

— Представям ти — оповести с гробовен глас — най-добрата творба от средния му период, както казват за художниците. Сър Хенри Лейкънам, баронет — държа да забележиш и ако обичаш да запомниш, че по наше мнение баронет е много повече от барон или виконт. Сър Хенри Лейкънам, един от нашите най-стари баронети, и едно от най-старите ни стълбища след неравностоен сблъсък.

— Искаш да кажеш, че брадвата е била нова.

Стояхме пред парадното стълбище (или каквото бе останало от него) — строено за кралски потомци, за величествена дама със свита от приближени, целите в кадифе и звезди, заради красотата на сенките по огромния облицован таван, за посрещане след победа или след дълго отсъствие и за да бъдат използвани понякога просто като стълби.

Бяха ужасно широки и разстлани, а извивката им бе лека, но непоколебима като времето. Перилата сигурно са стрували цяло състояние, но можех само да предполагам, защото така бяха насечени, че от тях бяха останали само почернели трески.

Доста дълго не откъснах поглед от парадното стълбище. В паметта ми се бе запечатало име, от което винаги щеше да ми се свива стомахът.

— Един момент — хрумна ми изведнъж. — Ти все още си негова...

— О, това е част от отмъщението.

Старата вещица вече си бе отишла, мърморейки си нещо под носа.

— Какво си му направила?

Отначало не отговори. После най-небрежно заяви:

— Де да можех да му го правя и занаят, и во веки веков, и той винаги да научава, в който и ъгъл на Пъкъла да се окаже накрая.

— Не го мислиш. Поне не съвсем.

— Така ли? Хайде да минем оттук. Нашите картини на прочутия портретист Ромни са много известни... с липсата си.

Вървахме през нещо, което приличаше на картинна галерия. По дамаската на стените имаше по-тъмно виолетови правоъгълни петна. Стъпките ни ехтяха по голия, потънал в прах под.

— Свиня! — казах аз на ехтящите стъпки и осиротелите стени.
— Свиня!

— Всъщност не ти пука. Нали?

— Да — признах си. — Не толкова, колкото се правя.

От галерията влязохме в помещение, което вероятно е било оръжейна зала. Оттам тясна тайна врата ни изведе пред тясна тайна стълба, вита, вътрешна и изискана. Качихме се по нея. И най-сетне стигнахме до стая, която поне беше мебелирана.

Свали твърдата си черна шапка за езда и нехайно разроши косите си, после захвърли шапката, камшика и ръкавиците на пейка. Имаше огромно легло с балдахин. Сигурно Чарлз Втори бе спал в него... при това не сам. Имаше тоалетна масичка с двукрило огледало и обичайната бъркотия от лъскави шишенца. Тя мина покрай всичко това, без да го погледне, и се спря пред маса в ъгъла на стаята, където смеси скок със сода, топла, разбира се, и се върна с две чаши в ръце.

Жилести, здрави ръце — ръце на конярка. Не като красивите пластични ръце на Милисънт Крандол. Това бяха ръце, които можеха здраво да стиснат, да причинят болка, да прехвърлят ловец през невъзможна ограда или да пренесат мъж през мрачна бездна, или пък с лекота да счупят крехките чаши, които държаха. Виждах кокалчетата им — бели като нова слонова кост.

Стоях току пред прага на голямата стара врата — не бях мръднал и мускулче, откакто бях влязъл. Тя ми подаде питието. То потрепна и затанцува в чашата.

Очите ѝ бяха отнесени, недостъпни. Стари. Очи, които не казват нищо, обърнати изцяло навътре. Последният прозорец, дето никога не се отваря, в къща, която иначе няма тайни.

Някъде, много далече, вероятно продължаваха да ухаят декоративни пълзящи растения в английска градина с портокалови

дръвчета покрай слънчевия зид — друг аромат и друга жена.

Посегнах зад себе си и непохватно завъртях огромния ключ с размерите на френски ключ, пъхнат в ключалка, голяма колкото врата на шкаф.

Резето изскърца, ние не се разсмяхме. Пихме. Не ми даде време дори да оставя чашата — притисна се в мен толкова силно, че дъхът ми спря.

Кожата и бе ароматна и дива, като диви цветя на припек в планината през пролетта, под силното бяло слънце, което грее в моята родина. Устните ни се сляха и пламнаха, почти изгоряха. После тя отвори своите и завря език в зъбите ми, тялото ѝ потръпна конвулсивно.

— Моля те — задавено изстена с устни, заровени в моите. — Моля те, о, моля те...

Разврзката можеше да бъде само една.

3

Не помня колко беше часът, когато се върнах в къщата на Крандол. По-късно трябваше да си измисля някакъв час, имаше си причина, но истината беше, че изобщо не знам кога съм се прибрал. Летните следобеди в Англия траят цяла вечност, нямат край като самите англичани. Знаех, че старата Беси се е върнала, защото чувах монотонното ѝ тананикане в кухнята, като жужене на муха, затворена между стъклата на двоен прозорец.

Навярно и следобедната закуска се бе проточила, обхващайки почти безкраен отрязък от време.

Завих преди стълбището и се насочих към гостната. Онова, което носех в себе си, не бе нито триумф, нито разгром, но определено бе абсолютно неуместно в тази къща, където беше Милисът.

Тя беше там, разбира се, сякаш ме чакаше, опряла гръб на безполезните дантелени завеси пред френските врати. И завесите, и тя не помръдваха. Във въздуха за момента нямаше достатъчно живот, за да ги раздвижи. Милисът стоеше, все едно чакаше от часове безмълвна и неподвижна. Стори ми се, че светлината едва забележимо трепна по ръката ѝ или в полусянката на шията ѝ.

Не каза нищо отначало. Мълчанието ѝ сякаш предвещаваше буря. После с глас, гладък като мрамор, най-неочаквано отрони:

-Ти ме обичаш, нали, Джон? Вече три години. Страхотно.

— Да — кимнах. Беше твърде късно, прекалено късно изобщо да се говори за това.

— Винаги съм го знаела. Ти искаше да знам, нали, Джон?

— Предполагам. Да. — Граченето, което чух, май беше моят глас.

Бледосините и очи бяха спокойни като езерце при пълнолуние.

— Винаги ми е било приятно да го знам.

Не направих и крачка към нея. Стоях като залепен за килима.

Внезапно в неподвижната зеленикава светлина на късния следобед крехкото ѝ тяло започна да трепери от главата до петите.

Отново настъпи мълчание. Нищо не направих, за да го прекратя. Накрая тя хвана разръфаното въже за звънеца. В задната част на къщата прозвуча звънът на камбанката, напомнящ плач на дете.

— Е, винаги можем да пием чай — каза тя.

Излязох от стаята като на сън — отворих ли врата, не отворих ли... Изкачих стълбите, този път без да опипвам непохватно всяко стъпало, дори на извивката, а ей така наведнъж. от долу на горе.

Но вече бях друг човек. Бях спокоен, тих човечец, когото бяха поставили на място, мъж без никакво значение, но и без никакви грижи. Всички проблеми бяха разрешени. Край. Мъничък мъж, около шейсет сантиметра, който завърташе очи, ако го разтърсиш достатъчно силно. Сложи го обратно в кутията, скъпа, и да ходим на езда.

И тогава, точно най-горе, където изобщо нямаше стъпало, Взех че се спънах и сякаш това предизвика течение и някаква врата се отвори, тихо, както пада есенен лист. Отвори се само наполовина. Вратата към спалнята на Едуард Крандол.

Той беше вътре. Леглото бе много високо, с поне два двулицеви матрака, каквато бе традицията в провинцията. Всъщност само това видях — леглото. Той се бе проснал върху него по лице, сякаш го ядеше. Мъртвопиян. Припаднал. Малко раничко дори за него.

Стоях там сред призрачната светлина на границата между деня и нощта и го гледах. Едрият чернокос себичен красавец, завоевателят. Напил се като свиня още преди да е мръкнало.

Да върви по дяволите. Пресегнах се, тихо затворих вратата и почти на пръсти се прибрах в стаята си. Измих се над легена със студена вода — студена като утрин преди битка.

Пипнешком слязох отново по стълбите. Чаят междуременно бе сервиран. Тя седеше зад ниска маса, пред нея имаше голям лъскав чайник. Сипваше чай, държейки ръкава си далеч от чайника, и голата ѝ бяла ръка сякаш бе израсла от ръкава.

— Сигурно си уморен — погледна ме тя. — И ужасно гладен — продължи с равен, безцеремонен глас, безжизнен, който ми напомни заминаването на влаковете от гара Виктория по време на войната: равнодушни англичанки стоят на платформата пред вагоните от първа класа и казват разни незначителни неща с такава лекота пред лица, които няма да видят никога повече. Равнодушни, спокойни и съвършено мъртви отвътре.

Така беше. Взех чаша чай и парче кекс.

— Той е горе — съобщих аз. — Натаралянкал се е. Ти, разбира се, знаеш.

Тя странно тръсна глава. На лицето ѝ за миг се появи изражение, което веднага скри — явно не трябваше да го виждам.

— Джон! — Отново безразличният глас. — Досега никога не си говорил за него по този начин.

— Досега изобщо не съм говорил много за него — уточних аз. — Странно. А именно той ме покани тук. И аз дойдох. Странно нещо са хората. А ми беше и приятно тук. Тръгвам си.

— Джон!

— По дяволите. Тръгвам си. Благодарни му... като изтрезнее. Благодарни му, задето ме покани.

— Джон! — За трети път по един и същи начин.

— Малко странен ми се виждаш.

— Американските ми чудатости изпълзват на повърхността след дълъг зимен сън.

-Толкова ли го мразиш?

— Би ли извинила своя стар приятел — помолих аз.

— В този разговор има твърде много удивителни. Моля да простиш лошото ми възпитание. Ще го сложа да си легне, разбира се. А после ще ида да подишам малко английски въздух.

Но тя почти не ме слушаше вече. Наведе се напред. очите ѝ горяха с почти ясновидски пламък и започна да говори бързо, сякаш трябваше да каже нещо, но нямаше време и се боеше, че някой може да я прекъсне.

— Има една жена в Лейквю. Лейди Лейкънам. Ужасна жена. Мъжемелачка. Той се вижда с нея. Тази сутрин нещо се скарали. Изкреця ми всичко това, докато бяхме сами в къщата. Говореше презрително, оливайки сакото си с бренди. Ударила го по лицето с камшик и го съборила с коня, който яздеа.

Аз, разбира се, също не я чувах, не и със съзнанието си. Изведнъж, както бихте щракнали с пръсти, се бях превърнал в дървено човече. Сякаш всичкото време на света се бе свило в един-единствен миг и аз го бях погълнал, като хапче, което ме бе превърнало в дървено човече. Дори усещах лицето си разпънато от вдървена усмивка.

Значи и там трябваше да е първи.

Тя май спря да говори и ме загледа през масата иззад чайника. Видях я. Способен бях да виждам. Можеш да виждаш дори в такива мигове. Косата и бе все така светла, меланхолията и — все така явна. Движеше се по обичайния начин — бавни красиви извивки на ръката, на китката, пръстите, посегнали към бузата — движения, които преди ми се струваха почти непоносимо съблазнителни, но сега ми напомняха само несигурната и нетрайна грация на переста мъглица.

Май ѝ бях подал чашата си и тя ми наливаше още чай.

— Шибнала го с дръжката на ловния си камшик. Представи си! Едуард! После го прегазила с коня, съборила го с нейния огромен кон.

— Яздила е голям черен жребец — изтърсих аз. — Съборила го е като вързоп с мръсни парцали.

Тя замръзна неподвижна, дори дъхът ѝ спря.

— Имала си е причини — продължих с груб тон. — Освен това обича къщата. Трябва да видиш какво е направил Лейкънам вътре. Най-всеотдайно се е разправил с парадното стълбище — още един ужасен съпруг.

Тя ли изпусна дъха си, или някой се разсмя зад гоблена — някой дворецов шут, скрил се от злия крал?

— И аз я познавах — признах, без да са ме питали.

— Интимно.

Май мина цяла вечност, докато стигна до съзнанието ѝ — все едно да събудиш туземец в сламената му колиба в Суматра, да го накараш да тича километър след километър през джунглата, после да язди кон през огромна пустиня, след това да обиколи с платноход Сомалийския полуостров при непрекъснати бури и да отнесе новината вкъщи. Ето толкова време сякаш ѝ бе необходимо.

Очите ѝ се разшириха неимоверно и замряха неподвижни като сиво стъкло. Нямаше нито цвят, нито светлина в тях.

— Сигурно си е мислил, че разполага със сутринта — казах аз. — Моята среща беше следобед. Просто не... — млъкнах наред думата. Не беше забавно, за никого.

Станах.

— Съжалявам. Знам, безполезно е. Изглежда, и на мен ми е слаб ангелът като на повечето мъже, въпреки собствените ми представи за себе си. Съжалявам. Съжалявам, макар да съм наясно, че извиненията нищо не променят.

Тя също стана. Бавно, изключително бавно заобиколи масата. Застана до мен. Бяхме съвсем близо един до друг, но никъде не се докосвахме.

После докосна ръкава ми — толкова леко, сякаш пеперуда кацна върху него. Стоях неподвижен — не исках да изплаша пеперудата.

Тя отлетя. Увисна във въздуха и отново кацна на ръкава ми. И тогава прозвуча гласът ѝ — тих като полета на пеперудата.

— Да не говорим за това. Ние се разбираме. Ти и аз, ние разбираме всичко. Нямаме нужда от думи.

— Можеше да се случи на всеки — промълвих. — Ужасът е, след като се случи.

В очите и сега имаше нещо друго. Вече не бяха празни, но не бяха и нежни. Малки врати се отваряха някъде далеч навътре, в края на тъмни коридори. Дълго неотваряни врати. Невъобразимо дълго. Чуха се стъпки по каменен коридор. Тътрещи стъпки — без колебание, без надежда. Течение разлюля ивица дим, завихри я и я отнесе в небитието. И всичко това видях в очите ѝ. Глупости, разбира се.

— Ти си мой — прошепна тя, — сега си изцяло мой.

Стисна главата ми и я сведе надолу. Устните и непохватно потърсиха моите. Студени и далечни като полярен сняг.

— Качи се да видиш дали е добре, преди да тръгнеш — прошепна тя заговорнически.

— Добре — отвърнах като човек, прострелян в белите дробове.

И така, налагаше се отново да отида в онази стая и отново да изкача проклетите стълби.

Този път опипвайки всяка стъпало с предпазливостта на старец с крехки трошливи кости. Влязох в собствената си стая, затворих вратата и се облегнах на нея задъхан. После се преоблякох — сложих си единствения дневен костюм, който имах. Напъхах всичките си други вещи в куфар. Затворих куфара и го заключих. Ослушах се, движех се на пръсти като момченце, направило голяма, голяма пакост.

И в тишината, която се стараех да не нарушавам, чух стъпки нагоре по стълбите, влязоха в някаква стая, излязоха от стая и отново по стълбите, сега надолу. Много, много бавно — пълзяха като мислите ми.

Звучите се завърнаха. Непрекъснатото дрезгаво тананикане на старата жена в кухнята, жуженето на закъсняла пчела под прозореца

ми, скърцането на селска каруца някъде далеч надолу по пътя. Взех си кувара и излязох от стаята. Затворих вратата — тихо, тихо.

А в другия край на стълбищната площадка неговата врата отново зееше широко отворена. Широко отворена, сякаш някой нарочно се бе качил да я отвори и да я остави отворена.

Оставих кувара на пода, облегнах се на стената и се вгледах в него. Май не беше мърдал много. Пълен кретен. Изглеждаше все едно тичешком се бе хвърлил върху високото легло, сграбчил покривката с големите си ръце, и така се бе отнесъл в необятния отвъден свят на алкохолика.

После в сивата тишина изведнъж осъзнах, че не чувам никакъв звук. Неравномерното дишане на пиян до несвят — полухъркане, полумърморене. Вслушах се — о, много внимателно. Нямаше го — дишането. Той изобщо не издаваше никакъв звук там, проснат на онова високо легло.

Ала не това ме накара да вляза в стаята като пантера — приклезнал, с безшумни стъпчици, задържал собствения си дъх. Накара ме нещо, което бях съзрял, но не бе стигнало до съзнанието ми — левият му безименен пръст. Странен беше: с един сантиметър по-дълъг от средния пръст до него, а трябваше да е с един сантиметър по-къс. Пък той беше с един сантиметър по-дълъг. Впечатлението за допълнителна дължина се създаваше от съсирена капка кръв.

Бе се спуснала чак от гърлото му — безшумна, непреклонна, и бе направила тази странна втвърдена капка.

Беше мъртъв, и явно от часове.

4

Затворих вратата на гостната — много възпитано, доста внимателно, като стар семеен свещеник, който се оттегля в скривалището си по време на антикатолически преследвания.

После се прокраднах и затворих френските врати. И като затворих, сигурно частица от аромата на рози и праскови се бе промъкнал вътре и присмехулно се бе блъснал в мен.

Тя бе седнала удобно в нисък стол, пушеше цигара — не особено умело, облегнала светлорусата си глава върху възглавничка. Очите и... не знам какво имаше в очите. Достатъчно беше и онова, което вече бях видял в тях.

— Къде е пистолетът? Трябва да е в ръката му.

Гласът ми беше остър, но не силен — нямаше нужда да се чува из цялата къща. Но у мен вече не бе останало нищо от нежната английска сивота.

Тя се усмихна едва-едва и посочи към един от онези странни, стъпили на несигурни крачета издължени мебели, които понякога имат чекмеджета, но всъщност се използват за емайлирани чашки за чай и големи чаши със златен надпис: „Подарък от Боньор Регис“, или някой си там, и отдолу герб.

Точно този бюфет, или каквото беше там, имаше едно чекмедже с резбована фасада, което издърпах с усилие и раздрънках всички позлатени чаши.

Беше вътре, върху лист розова хартия и до салфетка с ресни. Революер „Уебли“. Невинен като нож за риба.

Наведох се и го помирисах. Усетих тежката миризма на барут. Не пипнах пистолета — още не.

— Значи си знаела — казах. — Знаела си през цялото време, докато съм се правил на смахнат глупак. Знаела си, докато сме пили чая. Знаела си, че лежи там проснат на леглото. И кръвта му капе ли капе — бавно, бавно, бавно, — мъртвите също кървят, но бавно — от

раната в гърлото надолу по ризата, по ръката, по дланта и накрая по пръста. Знаела си през цялото време.

— Този звяр — каза тя със съвършено спокоен глас. — Този боклук. Имаш ли представа на какво ме е подлагал?

— Добре — вдигнах ръка. — Разбирам. И аз не си падам по такива като него. Но някои неща са задължителни. Пистолетът изобщо не трябваше да се пипа. Сигурно е изглеждал много добре там, където си е бил. Сега вече си го пипала. За пръстови отпечатыци си чувала, нали?

Не говорех като на дете, не бях и саркастичен. Просто обяснявах, в случай че не й беше ясно. Беше изгасила цигарата, без да забележа движението. Успяваше да прави така. Сега седеше съвсем неподвижна, отпуснала ръце на облегалките на стола, слабичка, затворена в себе си, нежна като зората.

— Била си сама тук — казах. — Станало е, когато старата Беси е била навън. Никой не е чул изстрела или ако са го чули, просто са помислили, че е от ловна пушка.

Тогава тя се засмя — нисък, възторжен смях, смях на жена, сгушена сред възглавниците на голямо легло с балдахин.

Докато се смееше, чертите на шията й леко се изостриха. Така си и останаха, видях го.

— Защо се тревожиш за всичко това? — попита тя.

— Трябваше да ми кажеш веднага. Какво е толкова смешно? Да не мислиш, че вашите английски закони са смешни?... И се качи горе и отвори вратата — ти беше нали? Да не би да си тръгна, без да разбере? Защо?

— Обичах те — каза тя. — Някак си. Аз съм студена жена, Джон. Знаеше ли, че съм студена жена?

— Подозирах, но не стигнахме дотам, че да ми влиза в работата. Не отговаряш на въпроса ми.

— Е, да, друга ти влезе в работата.

— Това беше преди хиляда години. Преди десет хиляди. По времето на фараоните. Изгнило на прах под дървен покров. А това там — вдигнах нагоре изпънатия си пръст — е сега.

— Красиво е — въздъхна тя. — Хайде да не превръщаме красивата трагедия в евтина сензация. — Тя нежно погали тънката си деликатна шия. — Ще ме обесят, Джон. В Англия бесят.

Впих поглед в нея с очите, които имах, и с това, което беше в тях.

— Преднамерено — каза тя хладнокръвно. — Със съответния формализъм. И едва доловими угризения. А директорът на затвора ще бъде с безупречни ръбове на панталона, изгладени преднамерено, внимателно и хладнокръвно — точно както аз застрелях мъжа си.

Продължавах да дишам, колкото да не загина от задушаване.

— Преднамерено ли? — ненужен въпрос, знаех.

— Разбира се. От месеци го планирам. Днес беше малко по-груб от обикновено. Онази жена в Лейквю съвсем му срина самоуважението. Унизи го. Винаги се е държал гадно. И аз направих каквото направих.

— Но нали го търпеше?

Тя кимна. А аз чух странно щракване — звук, който може да се чуе само на едно място. Люшна се закачулен силует. Много леко се залюля, сред студена светлина, увиснало на дълъг, елегантен врат, скрит под качулка.

— Не — задъхах се аз. — Никога. Лесно е. Ще правиш ли каквото ти кажа?

Тя стана — с едно-единствено плавно движение, и дойде до мен. Прегърнах я. Целунах я. Докоснах косата ѝ.

— Моят рицар — прошепна тя. — Моят красив рицар с лъскави доспехи.

— Как? — попитах аз, сочейки към чекмеджето с пистолета. — Ще изследват ръката му за барутни нитрати. Това е газ, който изтича след произвеждане на изстрел — остава в кожата известно време и влиза в химическа реакция. Трябва да решим този проблем.

Тя ме погали по главата.

— Ще го намерят, любов моя. Ще намерят газа, за който говориш. Сложих пистолета в ръката му и го държах така, докато го утешавах, сложила пръст върху неговия. Толкова беше пиян, че изобщо не разбра какво прави.

Продължаваше да гали косата ми.

— Моят красив рицар с лъскави доспехи.

Аз вече не я прегръщах; тя ме прегръщаше. Напънах мозъка си, бавно, бавно. Докато ме заболя черепът.

— Може да не останат доволни от изследването — отбелязах. — И може да поискат да изследват и твоята ръка. Значи трябва да

направим две неща. Слушаш ли ме?

— Моят красив рицар! — Очите ѝ блестяха.

— Трябва да си измиеш ръката с добър, твърд сапун за пране и с гореща вода — дълго ще търкаш. Може да те заболи, но продължавай колкото издържиш, без обаче да си сваляш кожата. Ще личи. Сериозно говоря. Важно е. Другото нещо е аз да замина с пистолета. Това ще им обърка работите. Изследването за следи по кожата се прави до четирийсет и осем часа след изстрела, мисля. Разбираш ли?

Тя пак повтори същите думи, по същия начин и очите ѝ светеха със същия блясък. Ръката ѝ продължаваше да ме гали по косата все така нежно и бавно.

Не я мразех. Не я и обичах. Просто трябваше да направя необходимото. Взех пистолета и розовата хартия под него, защото беше изцапана със смазка. Вгледах се внимателно в дъното на чекмеджето. Дървената плоскост изглеждаше чиста. Прибрах пистолета и хартията в джоба си.

— Ти не спиш в една стая с него — продължих да ѝ набивам в главата. — Пил е, заспал е. Нищо ново, нищо, което да те развълнува или разтревожи. Чула си изстрел, разбира се, горе-долу в съответното време, но не съвсем точно, недей и да увърташ много. Помислила си, че стрелят с пушка в гората.

Тя ме хвана над лакътя. Трябваше да я погалия по ръката. Очите ѝ го искаха.

— Била си отвратена от пиянството му. Случвало се е често така, че днес просто ти е дошло до гуша и си решила да не му обръщаш никакво внимание. Чак до сутринта. Тогава старата Беси...

— О, не Беси — красиво се примоли тя. — Не горката стара Беси.

Би могла лесно да разчувства някого, но мен не можа. Насочих се към вратата.

— Най-важните неща са да си измиеш ръката, но без да я разраняваш, и аз да изчезна с пистолета. Ясно ли е всичко?

Тя ме сграбчи отново — пак така буйно, пак така нескопосано.

— А след това...?

— А след това... — въздъхнах замечтано срещу ледените ѝ устни.

Освободих се от примката на ръцете ѝ и напуснах къщата.

5

Почти три седмици успях да остана далеч от полицаите (или пък те ме оставиха). Доста добро постижение за аматьор, при това в малка и подредена страна като Англия.

Зарязах автомобила си късно през нощта в най-затътената гора, до която успях да стигна със загасени фарове. Изглеждаше ми на хиляди брулени от вятъра километри от каквото и да било населено място. Не беше толкова далече, разбира се. Мъкнах си куфара по безкрайни английски пейзажи, през мрака, през ливади с дремец по тях добитък, покрай смълчани села, в които една лампа не светеше — поне малко да стопли нощта.

Озовах се на железопътна гара, не прекалено рано, и се качих на влак за Лондон. Знаех къде да отида — в къщичка под наем в Блумсбъри, северно от Ръсел Скцеър, в която никой не беше какъвто би трябвало да е или какъвто искаше да е, а и никой не даваше пет пари, най-малко повлеканата, която се наричаше хазяйка.

Закуска — студен, мазен бъркоч, поднесен на табла пред вратата. Обяд — бира, хляб и сирене чедър — ако искаш. Вечеря — ако си от тия, дето вечерят — излизаш да си я търсиш навън. Ако се прибереш късно през нощта, бледоликите призраци на Ръсел Скуеър те преследват, пълзейки там, където някога са били железните перила, с болката на тяхното „Слушай, скъпи“, със спомена за стиснатите им устни, сдъвкани отвътре, големите им кухи очи, в които един свят вече бе мъртъв.

В квартирата имаше мъж, който свиреше Бах, малко повече и малко по-високо, отколкото трябва, но пък го правеше от сърце.

Там живееше и самотен старец с деликатно лице и порочно съзнание. Имаше и двама млади педераста, които се мислеха за актьори.

Много скоро ми писна от всичко това. Купих си раница и тръгнах да обикалям Девъншир. Писаха за мен във вестниците, разбира се, но не бях новина номер едно. Не бях сензация, нямаше неясно копие от

снимката ми в паспорта, на която да изглеждам като продавач на арменски килими, страдащ от зъбобол. Само незабележимо съобщение, че съм в неизвестност; описание: възраст, ръст, тегло, цвят на очите, американец, за когото се смята, че би могъл евентуално да помогне на полицията с ценна информация. Публикувана беше и кратка биографична справка за Едуард Крандол — не повече от три реда. Той не беше важен за тях. Обикновен заможен човек, който взел че умрял. Бяха съобщили, че съм американец, и това решаваше проблема. Акцентът ми беше доста добър за Блумсбъри — изпробвах го. За провинцията щеше да бъде още по-добър.

Настигнаха ме в Чагфърд, близо до границата на графство Дартмуър. Пиех чай, разбира се — пансионер във фермерска къщичка, писател, дошъл от Лондон да си почине малко. Приятни обноси, но не особено приказлив. Любител на котки.

Имаше две дебели котки — черна и бяла — които също като мен много обичаха сметана. Котките и аз заедно си пиехме чая. Беше мрачен следобед — сив като затворнически двор в ден за изпълнение на смъртни присъди. Ниско над жилавия жълт прищип, покрил мочурищата, се стелеха облачета мъгла.

Появиха се двама-полицай Тресидър, местен, макар и с корнуолско име, и човек от Скотланд Ярд. Този беше врагът. Местният полицай просто седеше в един ъгъл и униформата му смърдеше.

Другият беше някъде около петдесетте, добре сложен — те там са все такива — с червендалесто лице — офицер от Гвардията без убийствения безмилостно безразличен глас. Беше спокоен, тих и симпатичен. Остави шапката си в далечния ъгъл на масата и вдигна черната котка.

— Радвам се, че ви заварихме в къщата, сър. Инспектор Найт от Скотланд Ярд. Накарахте ни доста да потичаме, за да заслужим заплатите си.

— Ще пиете ли чай? — попитах. Отидох да дръпна звънеца и се облегнах на стената. — Ще пиете ли чай...с убиец?

Той се засмя. Полицай Тресидър не се засмя. Лицето му не изразяваше нищо, само дето чертите му сякаш бяха изписани от острия вятър над мочурищата.

— С удоволствие — но за онова другото няма да говорим сега, ако нямате нищо против. Все пак да ви поуспокоя малко — никой не е

загазил особено сериозно във връзка със случая.

Трябва доста да съм пребледнял. Той скочи към бутилка с уиски, оставена на мраморната полица над камината, сипа малко в чаша — и всичко с бързина, с каквато не бих си и помислил, че може да се движи такъв голям мъж. Поднесе ми чашата пред устата. Отпих голяма глътка.

Една ръка ме опипа — старателна като клон на колибри и също толкова остра и усърдна.

Захили се.

— Ще си го получите — обещах аз. — Само че просто не го нося, когато пия чай.

Полицаят си изпи чая в ъгъла, а офицерът от Скотланд Ярд — на масата, с черната котка в скута. Йерархията си е йерархия в края на краищата.

Върнах се с него в Лондон още същата вечер.

И нищо не се случи — абсолютно нищо.

Бяха изиграни и го знаеха, но като истински англичани — губеха така, все едно печелеха. Външно ги интересувахе защо съм взел пистолета. Защото тя бе допуснала глупостта да го пипне и това ме бе изплашило. О, да, разбирам. Но щеше да е много по-добре... нали разбирате, Короната... — когато разследването се отлага по молба на полицията, това навежда на мисълта, че нещо не е наред, не мислите ли? Точно така мислех и много се разкайвах.

Това беше на повърхността. А онова, което беше отдолу, го видях зад студените сиви каменни стени на очите му. Идеята им бе хрумнала твърде късно, и то по моя вина. Твърде късно се бяха сетили студените им проницателни умове за възможността мъртвият да е бил толкова пиян и толкова глупав, че да позволи на някого да сложи пистолет в ръката му, да го насочи (където той не вижда), да каже „Бум!“ и да го накара да натисне спусъка с пръст върху неговия отпуснат показалец, после да го остави да падне — без смях.

Видях Милисънт Крандол по време на следствието — жена в черно, която познавах някога, много отдавна. Не разменихме и дума. Повече никога не я видях. Сигурно е била очарователна с вечерна рокля от ефирна черна материя. Сега можеше да носи такива когато си поиска.

Веднъж видях и лейди Лейкънам — на Пикадили, до Грийн парк, разхождаше се с мъж и куче. Остави ги да продължат напред, а тя спря. Кучето май беше някаква овчарска порода, с подрязана опашка, но дребно. Здрависахме се. Изглеждаше прекрасно.

Стояхме наред тротоара и англичаните се движеха около нас, добросъвестни до дребнавост, както само те умеят.

Очите ѝ бяха като черен мрамор, непроницаеми, спокойни.

— Много мило от твоя страна, че си ме подкрепила — казах аз.

— Нищо не ми струваше, скъпи. Прекарах си страхотно с помощник-комисаря на Скотланд Ярд. Цялата стая направо плуваше в уиски и сода.

— Без теб сигурно щяха да се опитат да го лепнат на мен.

— Довечера — изстреля тя думата бързо и делово, — за съжаление съм заета. Но утре... Отседнала съм в „Клариджис“. Ще се обадиш ли?

-Утре — повторих аз. — О, непременно. (Напусках Англия на сутринта.) Значи си го прегазила с Ромео. Знам, че се държа нахално, но... защо?

И това ставаше на Пикадили, до Грийн парк, докато пешеходци внимателно ни заобикаляха отвсякъде.

— Така ли съм направила? Боже, колко отвратително съм постъпила. Не знаеш ли защо? — запита тя, спокойна като парка до нас.

— Разбира се — пробвах се аз. — Мъжете като него често правят тази грешка — да си мислят, че притежават всяка жена, която им се усмихва.

Дивият парфюм на кожата и достигна до мен, сякаш го довя пустинен вятър от хиляди километри разстояние.

— Утре — повтори тя. — Към четири. Даже няма нужда да се обаждаш по телефона.

— Утре — излъгах аз.

Зяпах след нея, докато се скри от погледа ми. Стоях неподвижен, абсолютно неподвижен. Англичаните ме заобикаляха, все едно бях паметник или китайски мъдрец, или пък кукла от дрезденски порцелан с човешки размери.

Съвсем неподвижен. Студен вятър повдигна листа и късчета хартия и ги подгони през позавехналата вече трева на Грийн парк, през спретнатите алеи, през високия бордюр на тротоара и ги захвърли на Пикадили.

Стоях там май цяла вечност, без да ме е грижа за нищо. Нямах за какво да се грижа.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.